

— Чикъ! Чикъ! Чикъ!

Вѣнчето плесна съ ржце и викна:

— Да вървимъ! Води ме, врабченце, при братчето ми!

И като облѣче кожухчето си, Вѣнчето тихичко напусти кжщата. Ясна месечина грѣеше надъ снѣжното поле. Вѣнчето газѣше дълбокия снѣгъ. Врабчето хвъркаше напредъ и водѣше другарката си. Съ голѣма мжка преминаха полето и навлѣзоха въ гората. Макаръ че въ гората бѣше страшно, Вѣнчето вървѣше безстрашно подиръ врабчето. По едно време коцото врабче падна върху снѣга съ разперени крилца и започна да пърполи. Крачетата му се бѣха вдървили отъ студъ. Вѣнчето го грабна, дигна го къмъ устнитѣ си и съ дѣха си го затопли. Върна му силитѣ. Врабчето пакъ литна. Въ зори дветѣ премръзнали другарчета стигнаха до кжщурката на магьосницата. Вѣнчето почука съ зачервенитѣ си прѣсти на прозореца.

— Кой е? — обади се отвжтре гласътъ на магьосницата.

— Едно скромно момиченце, дири подслонъ.

— Влѣзъ при мене, щомъ като диришъ подслонъ! — повторно се обади магьосницата и отвори вратата.

Докато Вѣнчето влизаше, врабчето изчурулика три пжти и литна къмъ комина да се затопли. Вѣнчето разбра, какво иска да ѝ каже нейното другарче: тука е Пънчо.

Насрѣдъ стаята на магьосницата имаше една маса. Върху масата бѣше положена голѣма паница.

— Тъкмо вечеряхъ, бабиното момиченце. Бѣхъ си приготвила чорба отъ биволско копито. Всичката я изсърбахъ. Сега ме е напалила

една жажда — изгарямъ за вода, стомната ми е праздна. Кладенчето замръзна вчера. Да щѣшъ, момиченце, да се покачишъ на тавана, ще ми направишъ голѣмо добро. Тамъ има две кошници съ грозде. Въ едната съмъ сложила бѣло грозде, а въ другата — черно. Смъкни ми единъ бѣлъ гроздъ. Да не смѣшъ да се докоснешъ до черното грозде, защото ще ти се случи голѣмо нещастие. Дръжъ фенера и се качвай по стѣлбата!

Вѣнчето се качи на тавана и намѣри кошницитѣ. Отъ черното грозде тя откжсна само едно зърно и си го скри въ джоба, а отъ бѣлото измъкна цѣлъ гроздъ и слѣзе доле. Магьосницата грабна грозда и почна да яде лакомо зърната. Най-накрая тя се досѣти и за стенката си. Подаде ѝ едно жълто зрънце и рече: — Изяжъ си го!

Вѣнчето налага зърното, но не го сруска, а го скри подъ езика си.

— Сега забъркай въ копанята малко трици и иди даохранишъ прасето въ кочината. Нека похапне за последенъ пжтъ. Утре ще го заколя!

Вѣнчето забърка трици и ги отнесе въ кочината. Свѣтна съ фенера. Прасето, като я съзрѣ, нададе жаловито грухтене.

— Грухъ! Грухъ! Грухъ!

Вѣнчето позна по гласа, че туй прасе е Пънчо. Сълзи рукнаха отъ очитѣ ѝ.

— Нищичко не съмъ ти донесла, братче! — проговори девойчето. — Само едно гроздово зрънце имамъ. Изяжъ си го!

И тя мушна зърното въ отворената уста на прасето. Тогава стана чудо. Щомъ прасето глътна зърното — мигомъ се превърна пакъ на човѣкъ.